

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

PRIMA SECȚIE

HOTĂRÂRE CU PRIVIRE LA ADMISIBILITATEA

Cererii nr. 35584/02
introdusă de

Rasul GULIYEV împotriva Azerbaidjanului

Curtea, în unanimitate, Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Prima Secție), întrunită la 27 mai 2004 într-o Cameră compusă din:

dl. C.L. Rozakis, *președinte*,

dl. P. Lorenzen,

dl. G. Bonello,

dna. F. Tulkens,

dna. N. Vajić,

dna. E. Steiner,

dl. K. Hajiyeu, *judecători*,

și dl. S. Nielsen, *grefier de secție*,

Având în vedere cererea menționată anterior, depusă la 24 septembrie 2002,

După deliberare, decide după cum urmează:

FAPTELE

Reclamantul, domnul Rasul Guliyev, este cetățean azer, s-a născut în 1947 și locuiește în New York, SUA. Acesta a fost reprezentat în fața Curții de domnul O. Kazimov și domnul H. Sadaddinov, avocați din Baku.

A. Circumstanțele cauzei

Faptele cauzei, astfel cum au fost prezentate de reclamant, pot fi rezumate după cum urmează.

(a) Proceduri penale împotriva reclamantului.

În perioada 1990-1993, reclamantul a ocupat o serie de funcții de conducere la cel mai înalt nivel în sectorul petrolier al țării, inclusiv în cadrul «Azerneftyağ» Production Union și Compania Petrolieră de Stat din Azerbaidjan. Pentru câteva luni, în 1993, a lucrat ca prim-viceprim-ministru și, ulterior, între 1993 și 1996, a fost președinte al Milli Mejlis (Parlamentul). În 1996 a demisionat din funcție, aparent în semn de protest față de politicile guvernului, și a părăsit țara. În timp ce se afla în străinătate, a fondat și a condus Partidul Democrat din Azerbaidjan («DPA»), cu sediul la Baku. În prezent, locuiește în Statele Unite.

Ca urmare a anchetei penale începute în 1996, procurorul general l-a pus sub acuzare pe reclamant în 1998 pentru deturnare de fonduri publice, abuz de putere și fraudă în timpul activității sale în cadrul companiilor petroliere și în cadrul guvernului. Procurorul general a solicitat arestarea și judecarea reclamantului. La 10 octombrie 2000, tribunalul districtual din Sabail, pe baza rechizitoriului procurorului general, a emis o ordonanță de arestare preventivă a reclamantului în așteptarea procesului. La 17 octombrie 2000, Curtea de Apel a confirmat ordonanța instanței districtuale. Cu toate acestea, reclamantul nu a fost efectiv arestat, întrucât nu s-a mai întors în Azerbaidjan de la plecarea sa în 1996.

Crezând că, dacă se întoarce acasă, va fi arestat imediat, reclamantul a depus, prin intermediul avocatului său, o cerere la tribunalul districtual Sabail, solicitând înlocuirea arestului preventiv cu arestul la domiciliu în așteptarea procesului. În această condiție, el ar fi fost de acord să se întoarcă acasă și să fie judecat.

La 5 iulie 2002, Tribunalul districtual Sabail a respins cererea reclamantului. Acesta a considerat că arestarea preventivă era măsura preventivă adecvată, din cauza gravității presupuselor infracțiuni, a faptului că reclamantul a continuat să „se sustragă anchetei”, precum și a motivelor întemeiate de a crede că reclamantul va influența alte părți la procedură pentru a împiedica ancheta și procesul.

Reclamantul a formulat recurs împotriva acestei decizii la Curtea de Apel. La 23 iulie 2002, Curtea de Apel a refuzat să examineze recursul pe fond. În conformitate cu interpretarea sa a dreptului intern de procedură penală, Curtea a considerat că nu se poate face recurs împotriva unei decizii a unei instanțe de prim grad de jurisdicție privind o cerere de înlocuire a unei arestări preventive cu arest la domiciliu.

În prezent, reclamantul locuiește în Statele Unite în calitate de refugiat politic. Procedurile penale împotriva sa sunt încă pendinte, iar ordonanța privind arestarea sa preventivă este încă în vigoare. Rezultă că reclamantul ar fi arestat și deținut la întoarcerea sa în Azerbaidjan.

(b) respingerea candidaturii solicitantului la alegerile prezidențiale

În vara anului 2003, DPA l-a desemnat pe reclamant drept candidat pentru alegerile prezidențiale din 15 octombrie 2003. Dar la 2 iulie 2003, Comisia Electorală Centrală (denumită în continuare «Comisia») a respins candidatura reclamantului în temeiul articolului 100 din Constituție și al articolului 54 § 8 din Codul electoral.

DPA a intentat o acțiune la Curtea de Apel, solicitând anularea deciziei Comisiei ca fiind ilegală. La 7 iulie 2003, Curtea de Apel a respins această cerere, considerând

că decizia Comisiei a fost legală din două motive. În primul rând, aceasta a constatat că documentele de înregistrare prezentate Comisiei nu au fost certificate și legalizate în mod corespunzător și, prin urmare, nu au fost conforme cu cerințele Codului electoral. În al doilea rând, solicitantul nu a prezentat dovezi ale faptului că nu avea nicio obligație față de un stat străin (în cazul său, Statele Unite). La 14 iulie 2003, în urma unui nou recurs al DPA, Curtea Supremă a confirmat decizia Curții de Apel.

B. Legislația internă relevantă

Constituția Republicii Azerbaidjan din 1995

Secțiunea II. Fundamentele statului.

În conformitate cu articolul 7, puterea de stat în Republica Azerbaidjan se bazează pe principiul separării puterilor. Ramurile legislativă, executivă și judiciară ale statului sunt independente în cadrul competențelor fiecăreia.

Secțiunea V. Puterea legislativă.

În conformitate cu articolul 81, puterea legislativă este exercitată de Milli Mejlis (Parlamentul) al Republicii Azerbaidjan.

Articolul 93 autorizează Milli Mejlis să adopte legi, legi constituționale și rezoluții privind chestiunile care țin de competența sa.

În conformitate cu articolul 94, Milli Mejlis are competența de a stabili norme, prin adoptarea de legi, cu privire la toate sferile majore de reglementare a statului, inclusiv, *inter alia*, drepturile și libertățile omului, alegeri, sistemul judiciar, statutul persoanelor fizice și juridice, chestiuni de drept civil, răspunderea penală, procedura de litigiu, executarea hotărârilor judecătorești, chestiuni legate de dreptul familiei, muncă și securitate socială, finanțe și bănci, fiscalitate și vamă, comunicații și transport, tranzacții comerciale, apărare și serviciu militar, ratificarea și denunțarea tratatelor și altele asemenea.

Secțiunea VI. Puterea executivă.

În conformitate cu articolul 99, puterea executivă este exercitată de președintele Republicii Azerbaidjan.

În temeiul articolului 109, președintele este împuternicit, *inter alia*, să semneze și să publice legile adoptate de Milli Mejlis, precum și să se ocupe de chestiuni care nu sunt menționate în mod expres de Constituție ca intrând în competența Milli Mejlis.

Articolul 110 oferă președintelui dreptul de veto asupra legilor adoptate de Milli Mejlis. Milli Mejlis poate anula veto-ul prezidențial cu o majoritate calificată de voturi.

În conformitate cu articolul 113, președintele emite decrete și ordine cu privire la chestiunile care țin de competența sa.

Secțiunea X. Sistemul legislativ.

În conformitate cu articolul 149, legile (actele legislative) ale Milli Mejlis au autoritate juridică superioară oricăror alte acte juridice normative, cu excepția Constituției

și a actelor adoptate prin referendum public. Decretele și ordinele prezidențiale nu pot contrazice legile adoptate de Milli Mejlis.

PLÂNGERI

1. Reclamantul s-a plâns, în temeiul articolului 5 § 1 din Convenție, de nelegalitatea ordonanței privind arestarea sa preventivă. Mai precis, acesta s-a plâns de faptul că circumstanțele cauzei nu necesitau impunerea arestului preventiv ca măsură preventivă împotriva sa, deoarece nu existau suspiciuni întemeiate că acesta ar fi comis vreo infracțiune. El a susținut că acuzațiile împotriva sa au fost false și inventate.

2. Reclamantul s-a plâns, de asemenea, în temeiul articolului 6 § 1 din Convenție, de rezultatul procedurii privind arestarea sa preventivă. Acesta a susținut că instanțele naționale nu au fost corecte și imparțiale atunci când au refuzat să înlocuiască arestul preventiv cu arestul la domiciliu. De asemenea, acesta s-a plâns că în speță Curtea de Apel a refuzat în mod nelegal să examineze recursul său împotriva deciziei Tribunalului districtual Sabail de respingere a cererii sale de înlocuire.

3. Invocând din nou articolul 6 § 1 din Convenție, reclamantul s-a plâns de caracterul inechitabil al procedurilor privind refuzul Comisiei Electorale Centrale de a-l înregistra ca și candidat la alegerile prezidențiale. Acesta a susținut că instanțele au apreciat în mod eronat faptele și au interpretat greșit dreptul intern.

4. Invocând articolul 13 din Convenție coroborat cu articolul 6 din Convenție, reclamantul s-a plâns de ineficiența căilor de atac interne în cauza sa.

5. Reclamantul s-a mai plâns, în temeiul articolului 3 din Protocolul nr. 1 la Convenție, că dreptul său de a candida la alegerile prezidențiale a fost restricționat în mod ilegal de către autorități.

6. În temeiul articolului 3 § 2 din Protocolul nr. 4 la Convenție, reclamantul s-a plâns că, prin amenințarea cu arestarea la întoarcerea sa în Azerbaidjan, autoritățile l-au împiedicat efectiv să se întoarcă acasă și să își reia activitatea politică normală.

7. În temeiul articolului 2 din Protocolul nr. 7 la Convenție, reclamantul s-a plâns de interpretarea pretins eronată de către Curtea de Apel a legii interne de procedură penală și de refuzul acesteia de a examina pe fond plângerea sa împotriva deciziei Tribunalului districtual Sabail de respingere a înlocuirii arestului preventiv cu arestul la domiciliu.

8. În cele din urmă, invocând articolul 14 din Convenție coroborat cu articolele din Convenție și din Protocoale menționate mai sus, reclamantul s-a plâns de încălcarea drepturilor sale garantate de Convenție ca urmare a discriminării bazate pe opiniile sale politice, deoarece era unul dintre principalii adversari politici ai guvernului din acel moment.

LEGEA

1. Reclamantul se plânge, în temeiul articolului 5 § 1 din Convenție, de nelegalitatea ordonanței privind arestarea sa preventivă. Articolul 5 § 1 prevede, în partea relevantă:

„Orice persoană are dreptul la libertate și la siguranță. Nimeni nu poate fi lipsit de libertatea

sa, cu excepția următoarelor cazuri și potrivit căilor legale: ...

(c) dacă a fost arestat sau reținut în vederea aducerii sale în fața autorității judiciare competente, atunci când există motive verosimile de a se bănuși că a săvârșit o infracțiune sau când există motive temeinice ale necesității de a-l împiedica să săvârșască o infracțiune sau să fugă după săvârșirea acesteia ...”

Curtea reamintește că, prin proclamarea „dreptului la libertate”, articolul 5 § 1 are în vedere libertatea fizică a unei persoane și că scopul său este de a se asigura că nimeni nu este depozitat de această libertate în mod arbitrar (a se vedea *Guzzardi c. Italiei*, hotărârea din 6 noiembrie 1980, Seria A nr. 39, § 92). Curtea observă că, în speță, în pofida existenței ordonanței judecătorești privind detenția reclamantului, acesta nu a fost deținut fizic și locuiește în prezent în Statele Unite. În consecință, întrucât reclamantul nu a fost încă depozitat de „libertatea sa fizică”, plângerea sa cu privire la nelegalitatea detenției în temeiul articolului 5 din Convenție este prematură.

Rezultă din constatarea de mai sus că nu este necesar pentru Curte să analizeze dacă această ordonanță de reținere neexecutată, ca atare, a fost „legală” în sensul articolului 5 § 1 (c) din Convenție.

Curtea constată că această plângere este vădit nefondată în sensul articolului 35 § 3 din Convenție și trebuie respinsă în conformitate cu articolul 35 § 4.

2. Reclamantul se plânge, în temeiul articolului 6 din Convenție, de inechitatea și lipsa de imparțialitate a instanțelor interne care au dispus arestarea sa preventivă și nu au permis arestarea sa la domiciliu. Având în vedere fondul plângerii, Curtea consideră că, în plus față de analiza în temeiul articolului 6, aceasta trebuie analizată și din perspectiva articolului 5 § 4 din Convenție.

(a) În măsura în care reclamantul invocă articolul 6 din Convenție, acest articol prevede următoarele:

„1. În soluționarea ... oricărei acuzații penale îndreptate împotriva sa, orice persoană are dreptul la ... un proces echitabil ... de către o instanță independentă și imparțială instituită d lege”.

Curtea reamintește că, potrivit articolului 34 din Convenție, Curtea poate examina numai plângerile persoanelor care pretind că sunt victime ale unei încălcări a uneia dintre dispozițiile Convenției.

În plus, Curtea reamintește că, în ceea ce privește materia penală, scopul principal al articolului 6 este de a se asigura că reclamantului i se acordă, în ansamblul, un proces echitabil de către o «instanță» competentă să soluționeze «orice acuzație în materie penală» (a se vedea *Nikolova c. Bulgariei* (dec.), nr. 31195/96, 27 februarie 1997). În consecință, o persoană care se plânge de caracterul inechitabil al unei proceduri referitoare doar la detenția sa nu poate, în principiu, să pretindă că este victima unei încălcări a articolului 6 atunci când procedura penală împotriva sa este încă în curs și când nu a fost încă pronunțată o condamnare definitivă în cadrul procedurii relevante (a se vedea, de exemplu, *Kawka c. Poloniei* (dec.), nr. 25874/94, 17 mai 1995; *Ilijkov c. Bulgariei* (dec.), nr. 33977/96, 20 octombrie 1997).

În speță, plângerea reclamantului privește o etapă timpurie a procedurii penale, și anume hotărârile judecătorești privind arestarea sa preventivă, și nu un «proces» în fața

unei «instanțe» în sensul articolului 6 din Convenție. Instanțele care au dispus și menținut detenția reclamantului nu au fost chemate să stabilească nicio «acuzație penală» împotriva reclamantului. Dimpotrivă, în prezent, procedurile penale împotriva reclamantului sunt încă în curs. Nu a existat niciun proces și nicio condamnare. Curtea nu poate, în această etapă, să speculeze dacă reclamantul va fi într-adevăr reținut la întoarcerea sa în Azerbaidjan, dacă va fi judecat, dacă procesul va fi echitabil în ansamblu sau dacă reclamantul va fi condamnat (a se vedea *Nikolova c. Bulgariei*, citată mai sus). Prin urmare, Curtea constată că, din punctul de vedere al articolului 6 din Convenție, această plângere este prematură, deoarece reclamantul nu poate, în această etapă a procedurii penale, să se pretindă victimă a unei încălcări a articolului 6.

(b) În plus, în măsura în care reclamantul se plânge de caracterul inechitabil al procedurii privind arestarea sa preventivă, Curtea consideră că alegațiile reclamantului ar putea fi calificate drept o plângere pe fond în temeiul articolului 5 § 4 din Convenție, deși reclamantul nu a invocat explicit acest articol. Articolul 5 § 4 prevede următoarele:

„Orice persoană lipsită de libertatea sa prin arestare sau detenție are dreptul să introducă recurs în fața unui tribunal, pentru ca acesta să statueze într-un termen scurt asupra legalității detenției sale și să dispună eliberarea sa dacă detenția este ilegală”.

Curtea reamintește că, în principiu, procedurile desfășurate în temeiul articolului 5 § 4 din Convenție trebuie să îndeplinească, în cea mai mare măsură posibilă în circumstanțele unei anchete în curs, cerințele de bază ale unui proces echitabil (*Shishkov c. Bulgariei*, nr. 38822/97, § 77, 9 ianuarie 2003). Cu toate acestea, Curtea observă că articolul 5 § 4 garantează aceste cerințe privind un proces echitabil numai persoanelor „private de libertate prin arestare sau detenție”. După cum s-a menționat mai sus, în pofida existenței unei ordonanțe privind detenția reclamantului, acesta nu a fost încă privat de libertatea sa fizică. În aceste circumstanțe, Curtea reiterează că plângerea reclamantului este prematură și că, în această etapă, nu este necesar pentru Curte să examineze dacă procedurile privind arestarea preventivă a reclamantului au respectat garanțiile articolului 5 § 4 din Convenție.

Rezultă că această plângere este vădit nefondată în sensul articolului 35 § 3 din Convenție și trebuie respinsă în conformitate cu articolul 35 § 4.

3. Reclamantul se plânge, tot în temeiul articolului 6 din Convenție, că nu a beneficiat de un proces echitabil în cadrul procedurii privind refuzul Comisiei Electorale Centrale de a-l înregistra ca și candidat la alegerile prezidențiale. Articolul 6 prevede, în partea relevantă:

„În stabilirea drepturilor și obligațiilor sale civile ..., orice persoană are dreptul la o audiere ... echitabilă ... de către o instanță ...»

Curtea observă că partea litigantă în procedura în cauză a fost Partidul Democrat din Azerbaidjan. Reclamantul nu a fost, ca atare, parte la procedură și, prin urmare, se pune întrebarea dacă reclamantul poate pretinde că este o victimă a pretensei încălcări a Convenției, așa cum prevede articolul 34 din Convenție. Cu toate acestea, în circumstanțele prezentei cauze, Curtea nu consideră necesar să se pronunțe asupra acestei chestiuni, deoarece, chiar presupunând că reclamantul a îndeplinit această cerință, plângerea este în

orice caz inadmisibilă din următoarele motive.

Curtea observă că procedura în cauză a implicat determinarea dreptului reclamantului de a candida la alegerile prezidențiale. Prin urmare, litigiul în cauză viza dreptul politic al reclamantului și nu a avut nicio legătură cu „drepturile și obligațiile sale civile” în sensul articolului 6 § 1 din Convenție (a se vedea, de exemplu, *Mutalibov c. Azerbaidjan* (dec.), nr. 31799/03, 19 februarie 2004; *Pierre-Bloch c. Franței*, hotărârea din 21 octombrie 1997, *Rapoarte ale Hotărârilor și Deciziilor*, 1997-VI, p. 2223, § 50). În consecință, Curtea constată că articolul 6 din Convenție nu este aplicabil prezentei proceduri.

Rezultă că această parte a cererii este incompatibilă *ratione materiae* cu dispozițiile Convenției în sensul articolului 35 § 3 și trebuie respinsă în temeiul articolului 35 § 4 din Convenție.

4. Reclamantul se plânge de ineficiența căilor de atac interne în cauza sa. El invocă articolul 13 din Convenție coroborat cu articolul 6 din Convenție. Articolul 13 prevede următoarele:

„Orice persoană, ale cărei drepturi și libertăți recunoscute de prezenta Convenție au fost încălcate, are dreptul de a se adresa efectiv unei instanțe naționale, chiar și atunci când încălcarea s-ar datora unor persoane care au acționat în exercitarea atribuțiilor lor oficiale”.

Potrivit jurisprudenței Curții, articolul 13 se aplică numai în cazul în care o persoană are o pretenție argumentată de încălcare a drepturilor sale prevăzute de Convenție (a se vedea *Boyle și Rice c. Regatului Unit*, hotărârea din 27 aprilie 1988, seria A nr. 131, § 52). Curtea a constatat mai sus că plângerile reclamantului în temeiul articolului 6 din Convenție sunt fie vădit nefondate, fie nu intră în domeniul de aplicare al Convenției *ratione materiae*. Din aceleași motive, reclamantul nu are o „pretenție argumentată” în temeiul acestui articol. Prin urmare, articolul 13 din Convenție este inaplicabil în acest caz.

Rezultă că această plângere este vădit nefondată în sensul articolului 35 § 3 din Convenție și trebuie respinsă în temeiul articolului 35 § 4.

5. Reclamantul se plânge că autoritățile i-au refuzat în mod nelegal candidatura la alegerile prezidențiale. El invocă articolul 3 din Protocolul nr. 1 la Convenție, care prevede următoarele:

„Înaltele Părți Contractante se angajează să organizeze, la intervale rezonabile, alegeri libere cu vot secret, în condiții care să asigure libera exprimare a opiniei poporului cu privire la alegerea corpului legislativ”.

Curtea observă că articolul 3 din Protocolul nr. 1 se referă numai la „alegerea corpului legislativ”. Cu toate acestea, Curtea reamintește că termenul „corp legislativ” nu înseamnă în mod necesar parlamentul național; acesta trebuie interpretat în lumina structurii constituționale a statului în cauză (a se vedea *Mathieu-Mohin și Clerfayt c.*, hotărârea din 2 martie 1987, seria A nr. 113, pct. 23, § 53).

Având în vedere dispozițiile relevante din Constituția Azerbaidjanului, Curtea constată că puterea legislativă în Azerbaidjan este exercitată de Milli Mejlis (Parlamentul). Pe de altă parte, președintele Azerbaidjanului este șeful puterii executive. Cu toate acestea, președintele este investit cu câteva puteri care ar putea fi interpretate, într-o măsură foarte

limitată, ca fiind legate de puterea legislativă. În special, acesta este împuternicit să semneze și are drept de veto privind legile adoptate de Parlament, și poate emite decrete și ordine prezidențiale. Cu toate acestea, președintele nu poate interveni asupra puterii legislative pure, adică asupra puterii de a adopta legi cu forță juridică supremă, care aparține exclusiv Parlamentului. Președintele nu poate emite niciun decret sau ordin care ar contrazice sau ar înlocui legislația Parlamentului și, în esență, competențele sale se limitează la punerea în aplicare a acestei legislații. Astfel, în timp ce Constituția Azerbaidjanului prevede în mod clar o separare a puterilor între ramurile statului, competențele președintelui accesorii puterii legislative a parlamentului trebuie interpretate ca fiind necesare și strict limitate la sistemul de „checks and balances” al structurii guvernamentale republicane din Azerbaidjan.

În consecință, Curtea consideră că puterea președintelui de a emite decrete și ordine, precum și de a semna sau de a exercita dreptul de veto asupra actelor legislative adoptate de Parlament, trebuie distinsă de puterea legislativă. Curtea concluzionează că articolul 3 din Protocolul nr. 1 nu este aplicabil în speță, întrucât alegerea președintelui Republicii Azerbaidjan nu poate fi interpretată ca o «alegere a corpului legislativ» în sensul acestui articol.

Rezultă că această parte a cererii este incompatibilă *ratione materiae* cu dispozițiile Convenției în sensul articolului 35 § 3 și trebuie respinsă în conformitate cu articolul 35 § 4 din Convenție.

6. Reclamantul se mai plânge de faptul că menținerea ordinului de reținere constituie, în esență, o restricție a dreptului său de a se întoarce în țara sa. El invocă articolul 3 § 2 din Protocolul nr. 4 la Convenție, care prevede următoarele:

„Nimeni nu poate fi privat de dreptul de a intra pe teritoriul statului al cărui cetățean este”.

Curtea subliniază că această dispoziție se referă nu la măsurile care afectează dorința unui reclamant de a intra într-o țară, ci la privarea efectivă de dreptul de a intra în țara al cărei cetățean este (a se vedea *C.B. c. Germaniei* (dec.), nr. 22012/93, 11 ianuarie 1994). Curtea consideră că nu există niciun fapt care să indice că autoritățile azere i-au interzis în mod oficial reclamantului să se întoarcă în Azerbaidjan sau că nu i-ar permite acestuia să intre pe teritoriul Azerbaidjanului dacă ar dori să o facă. Simplul fapt că reclamantul nu dorește să se întoarcă în țara în care îl așteaptă ordonanța de reținere nu poate conduce Curtea la o altă concluzie. În consecință, în sensul articolului invocat, afirmația reclamantului potrivit căreia nu i se permite să se întoarcă acasă este neîntemeiată.

Prin urmare, această parte a cererii este vădit nefondată în sensul articolului 35 § 3 și trebuie respinsă în conformitate cu articolul 35 § 4 din Convenție.

7. Reclamantul nu este de acord cu interpretarea dată de Curtea de Apel dreptului procesual penal intern, potrivit căreia deciziile pronunțate în primă instanță cu privire la înlocuirea arestului preventiv cu arestul la domiciliu nu puteau fi atacate. El invocă articolul 2 § 1 din Protocolul nr. 7, care prevede, în partea relevantă

„Orice persoană declarată vinovată de o infracțiune de către un tribunal are dreptul să ceară examinarea declarației de vinovăție sau a condamnării de către o jurisdicție superioară. ...”

Curtea reiterează că această dispoziție a Convenției garantează dreptul la recurs numai persoanelor condamnate de un tribunal pentru o infracțiune. În speță, reclamantul a fost

până în prezent doar acuzat de o infracțiune. El nu a fost condamnat pentru o infracțiune. Prin urmare, articolul 2 § 1 din Protocolul nr. 7 este inaplicabil în acest caz.

Rezultă că această plângere este incompatibilă *ratione materiae* cu dispozițiile Convenției în sensul articolului 35 § 3 și trebuie să fie respinsă în conformitate cu articolul 35 § 4 din Convenție.

8. Reclamantul se plânge în temeiul articolului 14 din Convenție că, în ceea ce privește toate plângerile de mai sus, a fost discriminat pe baza opiniilor sale politice. Articolul 14 prevede următoarele:

„Exercitarea drepturilor și libertăților recunoscute de prezenta Convenție trebuie să fie asigurată fără nicio deosebire bazată, în special pe ... opinii politice ...”

În primul rând, în ceea ce privește articolul 14 coroborat cu plângerile reclamantului privind refuzul de a-l înregistra în calitate de candidat la președinție, precum și plângerea sa în temeiul articolului 2 din Protocolul nr. 7, Curtea reiterează că aceste plângeri nu intră în domeniul de aplicare al Convenției *ratione materiae*. Ca atare, reclamantul nu se poate prevala de articolul 14 din Convenție în legătură cu aceste plângeri, deoarece acestea nu se referă la „exercitarea drepturilor și libertăților prevăzute în Convenție”.

În al doilea rând, în ceea ce privește articolul 14 coroborat cu celelalte plângeri ale reclamantului referitoare la pretinsul caz penal fabricat și la ordinul de detenție ilegal, Curtea consideră că pretențiile reclamantului privind discriminarea par a fi neîntemeiate. Reclamantul nu a prezentat nicio probă care să demonstreze vreo legătură directă între activitățile sale politice și acțiunile autorităților împotriva sa. Dimpotrivă, pe baza materialelor disponibile în dosarul cauzei, Curtea observă că procedurile penale împotriva reclamantului s-au bazat pe suspiciunea că acesta ar fi comis infracțiuni de natură generală și nu au fost legate formal de activitatea sa politică. De asemenea, ordonanța de reținere s-a bazat în mod formal pe alte motive decât afilierea reclamantului la un partid de opoziție.

În astfel de circumstanțe, rămâne întrebarea dacă autoritățile au fost motivate politic pentru a iniția proceduri penale care nu au fost întemeiate în mod formal pe motive politice. În acest sens, Curtea observă că, în conformitate cu constatările sale de mai sus, plângerile referitoare la procedurile penale pretins fabricate sunt premature în stadiul actual. Prin urmare, deoarece procedurile penale sunt încă în curs de desfășurare și nu a avut loc niciun proces și nicio condamnare, Curtea nu poate specula în acest stadiu dacă au existat motive politice în spatele acțiunilor relevante ale autorităților.

Rezultă că această parte a cererii este vădit nefondată și trebuie respinsă în conformitate cu articolul 35 § 4 din Convenție.

Pentru aceste motive, Curtea, în unanimitate
Declară cererea inadmisibilă.

Søren NIELSEN
 Registrator

Christos Rozakis
 Președinte